

ceps, i anualment havien de pagar 1/3 part de tots els fruits que collissin a l'amo -per tant, un cens molt elevat-. A més, l'any 1806, el prior de Sant Miquel del Fai, atenent ser "dueño privatiu de todas las ayguas que discorran per la riera de Tenas, en quant passen per las parròquias de Riells, Bigas, Santa Eulària de Ronsana y Llissà de Munt", va establir a en Francesc Artigues la facultat de regar les seves terres amb l'aigua del torrent dit de Castellet.

En Francesc Artigues i n'Elisabet Germà tingueren una hereva, de nom Maria. Aquesta es va maridar amb en Francesc Duran i Pedró, fill de can Duran, de Santa Maria de Palausolitar. El mas Duran és un dels més antics d'aquella parròquia, i fou un dels més benestants -avui, però, és un restaurant-. Bona prova d'això fou el dot del nuvi: 1.100 lliures, 2 calaixeres, roba blanca, vestits nupcials i joies d'or i de plata. Els fills d'aquest matrimoni van dur el patronímic Duran en primer lloc. I és que, al segle XIX, ja era habitual l'ordre dels cognoms que utilitzem avui en dia.

Coneixem sis fills de la Maria Artigues i d'en Francesc d'Assís Duran. En Joan Duran i Artigues feia de pagès a Caldes de Montbui, i l'any 1879 rebia 200 lliures, 6 camises, 2 llençols i 3 draps de mà com a pagament per renunciar als seus drets sobre el mas Artiguetes. L'Antonia Duran i Artigues va néixer cap a l'any 1816. Es va casar amb en Joan Rosàs i Fàbregues del Bosc, l'hereu de can Genís de la Sagrera, a Santa Eulària de Ronçana. Quan l'any 1988 en Josep Claret va parlar de can Genís a l'Anuari, deia que n'Antònia Duran era de l'Hostal de la Serra, quan en realitat era de ca l'Artiguetes. Segons sembla, la núvia va aportar un dot consistent en 200 lliures, una calaixera amb roba blanca i tres vestits nupcials -un de cúbica negra, un d'indiana i "panyo" i un altre de cotó, seda i satí-. Per en Josep Claret, "sembla que es pugui

Estat en què es troba l'entrada de ca l'Artiguetes